

Chương 7

Sarah thì chỉ cần túi xuống bịch tam c p r i chà xát hai cánh tay vào nhau xua đi cơn lạnh. M t tr i chi u vào ngực i nh ng cô v n c m th y l nh trong lòng. Cô quan sát Garrett thông th r o b c v nhà.

Garrett là i u bí n v i cô. D ãng nh anh r t nhi t tình, th hi n c m xúc m nh m nh ng c ng tho i mái và t nhiên. M t ng i d ch u và không toan tính. Trong vài tình hu ng anh ã làm cô s , nh ng ý t ãng v i c anh trong nhà mình, dù ch ch c lát c ng khi n s nh nhỡm lan đ c s ng l ng cô.

“Kh à, vì anh ta ã c u mà”, cô l m b m. “ ó ch là h i ch ng xu t hi n khi c ai ó c u thoát. Mà y c m th y an toàn b i vì anh ta ã c u mà thôi.”

Và gi cô ã m i anh ta n nhà mình. n n i cô c m th y an toàn. Th t ngu ng c mà.

Hai tay cô run r y, c n bu n nôn không th ch ng l i t ng t dâng lên. Cô nhìn c a chính r i nhìn ra mé b b i n n i Garrett ã b i n m t. Sau khi a ra quy t ãnh, cô v i vàng b c lên, ch y vào nhà r i óng c a l i. Cô t a vào c a m t cách khó kh n, tìm n n thình th ch trong l ng ng c.

Sarah tò mò hé m t m t. Cô th y Patches ang ng i trên tr ãng k li m chân và nhìn mình. Cô b c t i ó, s p xu ng bên c nh nó. Túi xách r i b ch xu ng sàn và cô ng i ng a u ra sau, nhìn ch m ch m tr n nhà.

“Tao ang làm m i th r i tung lên, mèo con à. Tao không th s ng nh th này c n a.”

N c m t khi n khỏe mi cô nh c nh i. Cô ch p m t, quy t không r i gi t l nào. Th i gian than khóc ã ch m đ t. V i c này ch mang c m giác y u u i hèn nhất tr l i mà thôi.

Ti ng gõ c a làm cô gi t mình. Cô l c u tr c s ngu ng c c a b n thân. ó ch là Garrett thôi. Cô ã ãng ý n t i v i anh ta và áng lý ph i ng ngoài hiên ch anh ta quay l i.

Sarah do đ ãng i yên trong giây lát.

“Sarah, là tôi, Garrett ày. Cô có th ra c m giúp tôi m t cái túi không?”

L i yêu c u y nh cái tát giáng vào m t cô. Cô l o o ng đ y r i v i vàng ra m c a, quên m t ý ãnh tr n trong nhà và ph t l lúc anh n. úng th , cô là ng i tr ãng thành kia mà.

Sarah m toang c a và th y anh ang ng lù lù ó, c m y trên tay. Cô l y cái túi liêu xiêu trên cùng r i b c l i l i. Garrett không b c vào mà ch nhìn cô trong khi cô l i b n ch n nh m t k thi u n ng.

“Anh vào i”, cô m i anh r i l i l i l n n a.

Garrett mỉm cười và nhìn ngang qua cô. “Tôi tìm thấy cái túi trên bàn của anh?”

Sarah nhìn vòng qua anh tìm túi của mình xuống. “Của anh mà, anh nhìn thấy hàng này. Chắc đúng hàng mình cần. Tôi nhớ hàng kia.” Cô chỉ vào túi rõ ràng hơn và chỉ tay lên túi. “Đúng rồi, anh phải thấy rõ rồi.”

Garrett nhìn xuống bàn, không hề bối rối mà chỉ xoay người nhìn cô. Với một cái nhìn nghiêm túc. “Thưa ngài nào, Sarah. Cô không cần phải nhìn thấy hàng này. Nếu cô cần thấy thì tôi đây thì tôi có thể. Không vấn đề gì đâu.”

Ngồi trên ông này có thể sao? Anh ta quá mệt mỏi và không làm việc gì cả có cảm giác bế tắc. Chúa ơi, đây chính là lúc cô cần lúc này. Cô muốn nhìn thấy nó, ánh sáng, thậm chí ý nghĩa là không thể gian lận.

“Tôi sắp mất trí rồi”, cô nói với giọng khản đặc. “Tôi muốn anh nói. Đó là, nếu anh vẫn còn muốn thì.”

“Tôi chỉ muốn cô cảm thấy an toàn, chỉ không phải thôi.” Garrett tiến một bước về phía cô nhìn kỹ lưỡng, như kiểm tra xem cô có sự an toàn hay không. Sau đó anh chỉ vào cô. Chỉ bằng ngón tay thôi, nhưng cô cảm thấy nó chạm đến linh hồn. “Cô an toàn khi bên tôi, Sarah à. Tôi sẽ không bắt ai làm hại cô.”

Lời tuyên bố này sẽ mang tính công khai sự thật của anh khác. Nhưng Garrett không hề chớp mắt lia lả khi nói ra điều đó. Anh thì thầm nghiêm túc và cô hoàn toàn tin anh. Cô muốn tin anh.

Sarah yên lặng, không hề tránh né sự chú ý của anh. Thưa... ừ! Cô không thể nào hiểu được cảm giác vô cùng thoải mái này. Đã lâu cô không còn thấy khoan khoái trên cơ thể sự chú ý của ông. Nhưng cảm giác của cô - cái chạm nhẹ của ngón tay anh thôi - lại chạm đến lòng cô, khiến cô cảm thấy như đã làm điều gì quá lâu rồi.

“Anh là ai?”, Sarah buột miệng. Anh có thể không? Hay chính tôi đã đi lên hình ảnh của anh?”

Garrett ngạc nhiên trước câu hỏi đó. Anh nghiêng người nhìn cô như không thể. “Bên thân tôi thì không chắc nhưng sự thật là thế này.”

Sarah tò mò quan sát nhìn cái túi trên bàn. “Anh mang gì trong đây?”

Garrett xoay người, mỉm cười cái túi và lời bối rối của anh. “Tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu với ít thì, thì phần là thế này và cuối cùng là...”

“Tôi đoán nào. Thế này à phải không?”

Anh cười toe toét. “Tôi là một chàng trai đang lớn nên cần những món giàu protein mà.”

Sarah o m t r i cau mày nhìn l t n vai anh. “Sao anh b th ng th kia?”

Garrett nh ng m t bên lông mày r i t a hông vào bàn b p.

Cô m t. “Tôi ng c a s quan sát anh. D ng nh v t th ng luôn qu y nhi u m i khi anh t p luy n.”

Anh c i g ng. “ úng th , t h n m t u n l ch ã s t qua vai tôi.”

Cô ch p m t. “Và m t u n khác ã b n trúng anh?”

Trong m t lúc, anh ch nhìn ch m ch m cô r i ng a u ra sau c i l n. “ c r i, cô hoàn toàn làm tôi b i r i r i y.”

“V y chuy n gì x y ra th ?”

“Tôi ch có th nói là m t k x u ã c làm h i ng i tôi yêu quý.”

“Và anh b b n trong lúc b o v ng i ó sao? Trông anh gi ng m t quân nhân. Anh còn t i ng à?”

Rõ ràng Garrett gi t b n mình. “Quân i? Không ph i âu.”

Sarah nheo m t nhìn anh. “Th y quân l c chi n? Anh t ng là lính th y quân l c chi n ph i không?”

“Tôi là lính th y quân l c chi n”, anh ch nh l i.

“ , v y anh v n còn t i ng à? Anh ang ngh phép sao?”

“Ch c cô s còn h i nhi u câu n a. Tôi có c m giác nh mình ang ch i bóng chuy n v y.”

Sarah m t. “Xin l i. Tôi ph n khích quá r i.”

“Không sao. Tôi không còn t i ng . Nh ng chính xác tôi không c g i là c u th y quân l c chi n.”

“ ph i. T ng là th ...”

Garrett g t u.

Sarah b u môi, nh h i thêm câu khác r i l i ngh t t h n không nên làm v y. Garrett m m c i. “Cô c h i. Tôi ch ùa v vi c cô t quá nhi u câu h i thôi. c r i, không h n ùa, nh ng tôi không th y phi n âu.”

“Anh qu là ng i vô cùng tho i mái”, cô nói.

Garrett kinh ng c nhìn cô r i l i c i phá lên.

“Có gì hài h c l m sao?”

“Ôi tr i i, tôi ph i k cho m y anh em c a mình nghe nh ng gì cô nói m i c. H s ch t vì c i m t thôi. H ng tôi là tên kh n khó ch u nh t còn s ng trên i này y.”

Cô m t o m t kinh ng c. “Th c v y sao? Nh ng anh có v là ng i r t d tính. Quá... i m m y ch .”

Garrett vò mái tóc bù xù c a mình và c i bu n. “Có th trong th i i m ngh ng i thôi. Tôi không ch c mình c th này... mãi âu. Khó có th b c b i khi t t c nh ng gì cô nhìn th y trong vài d m quanh ây là bãi bi n, m t n c và b u tr i trong xanh.”

Sarah chà xát hai cánh tay vào nhau, b hình nh mà anh v ra lời cu n. D ng nh i u ó là hi n thân c a anh. N i khao khát tuôn trào nh t sóng l n p vào khi n cô m t th ng b ng tr t ngã. Cô s làm gì v i s bình yên th c s này ây? M t lo i c m giác kh c c t ghi tâm và lan kh p huy t m ch cho n khi s th a mẫn nh c nh i ng t ngào n cay ng.

Cô s bán c linh h n i l y chút bình yên d ng nh vây quanh anh.

“Cô ang ngh gì th ?”

“Tôi ngh mình ang ghen t v i anh”, cô thành th c tr l i.

Ánh m t h giao nhau và ôi m t xanh c a Garrett sáng l p lánh, n ch a ph n ng sâu bên trong. Anh không áp l i hay bày t tình c m y m . Anh ch nhìn cô gi ng nh l i nói là không c n thi t, b i anh th u hi u h t. Sarah l c u xua i nh ng ý ngh l lũng l n qu n trong lòng. Làm th nào Garrett có th hi u khi anh ch là m t ng i hoàn toàn xa l ch ?

Sarah quay m t i, không th nào nhìn vào ánh m t quá m c m áp c a anh. Anh khi n cô tr nên hoàn toàn ngu ng c. Không ph i vì ã c u cô mà anh tr thành i t ng ngo i l . Do lòng bi t n ch ng? úng, cô vô cùng bi t n anh, không ch vì anh ã c u cô mà còn b i nh ng gì anh làm giúp cô c m th y an toàn.

Cô th m ngh mình ph i gi kho ng cách ch ng hai mét v i anh. Khi xoay ng i l i, cô mím ch t môi. “Anh mu n tôi làm món salad không?” .

“Không, nó s làm món n m t ngon. Tuy nhiên cô có th p gia v vào th t trong khi tôi ra ngoài kia t l a giàn n ng.”

Sarah th y b t c ng th ng vì có vi c làm và anh s r i kh i phòng trong ch c lát. Cô g t u r i i l y nh ng h gia v c t trong ch n nh . Khi cô quay l i bàn, Garrett ã bên ngoài. Cô th phào nh nhõm và nghiêng ng i t a vào bàn b p.

Tr c gi cô ch a t ng có ph n ng b i r i nh th tr c m t ng i àn ông. Garrett làm cô th y s nh ng c ng cho cô c m giác an toàn. Cô v a s anh n quá g n v a không mu n anh r i xa.

Cô m m c i khi nhìn s c gà và s n heo mà anh mang t i. Rõ ràng anh không h ùa khi ngh làm b a t i v i ba lo i th t. V i ch t p luy n cùng thân hình v m v , anh rõ ràng ph i tiêu th l ng calo và protein r t l n trong m t ngày.

Sarah tùy ý nêm gia vị cho món thịt nướng a tay trong bếp. Khi liếc nhìn cửa sổ hàng ra ngoài, cô thấy giàn nướng ngoài kia. Nhóm của Garrett cũng quan sát nhìn anh đứng nhìn ống kính và trình bày.

“Cô có muốn ra ngoài ngắm khi chiều tối chưa?”, anh hỏi khi vào bếp.

Ý tưởng hợp lý cô ngay lập tức. Tuy cô đã dành hết thời gian nghỉ trong nhà bếp, nhưng vì công việc ngoài kia, ngắm mùi nướng, cảm nhận gió thổi trên mặt nghe thú vị tuy nhiên làm sao. Cô sợ không còn đủ thời gian và cô cần anh. Vì cô đã có Garrett.

“Nghe thử nhé.” Sarah cảm thấy khi nói.

Tất nhiên hào hứng muốn ra ngoài và tận hưởng một buổi chiều tự do, Sarah liếc cái túi nướng nướng bia vẫn còn lạnh. Cô giữ ba chai bia khác nhau rồi nhìn mà dò xét.

Garrett cầm chai toét. “Một chai thôi. Tôi không phải người khó chiều đâu.”

Sarah nhún vai, đặt một chai xuống bàn rồi bắt đầu toàn bộ số còn lại vào tay. Garrett lấy chai bia và nhìn cô thẫn thờ.

“Cô không uống sao?”

Sarah nhún vai. “Tôi sợ mình không phải người thích uống bia.”

“À.”

Ánh mắt cô trở nên sắc lạnh vì tình huống này. “Sao cơ?”

“Tôi chỉ ‘à’ thôi. Trông cô có vẻ thích rượu vang hơn.”

“Câu đó có ý gì?”

Garrett nghiêng đầu quan sát cô. “Cô có vẻ ngoài tao nhã lịch thiệp. Tôi cá cô thích nhấm nháp, ăn nhà hát, uống rượu vang và thưởng thức món ngon.”

Sarah mỉm cười. “Anh nghĩ tôi là trẻ gì học làm sang sao?”

Garrett mỉm cười kinh ngạc. “Không hề. Tôi đâu biết gì về cô, chỉ suy đoán thôi. Nhưng tôi nói đúng chứ?”

“Ồ, đúng mà công việc không đúng. Tôi thích nhấm nháp, ăn nhà hát thú vị tôi chưa bao giờ ăn nhà hát hay ăn uống. Tôi chỉ thích rượu vang thôi. Nhưng về mặt này, tôi sợ mình là tín đồ hamburger-và-khoai tây-chiên.”

Garrett ôm chặt ngực và lơ đãng lùi về sau. “Tìm tôi vẫn còn đang chờ thành công này. Cô vẫn nói thay vì tôi muốn nói. Tôi làm một cái hamburger ở trung tâm.”

“Thật anh còn nghĩ tôi là người tao nhã lịch thiệp sao? Đó là một lối sống mà tôi không thích”, Sarah mỉm cười hỏi anh.

“Không, tôi thích từ ‘tao nhã lịch thiệp’. Cô có vẻ ... là người như thế.”

“Cảm ơn anh. Tôi sẽ luôn nhớ ơn anh.”

“Ồ hoàn toàn là một lời khen ngợi. Cô là một phụ nữ xinh đẹp.”

Hai gò má Sarah nóng bừng trước ánh nhìn chăm chú của anh. Cô quay trở lại tự nhiên và lơ đãng trước công việc, cô vẫn luôn tìm kiếm lời khen ngợi và lúc này lại bị chính anh làm cho lúng túng.

Garrett vòng tay qua lấy cô. “Cô muốn anh làm gì? Tôi không muốn làm rời chai bia của mình đâu.”

Sarah cười khúc khích. “Ồi, anh có thể đáng sợ!”

Sarah hít thở cảm giác hai bên ra hàng hiên tràn ngập ánh nắng ấm áp. Thời tiết là một ngày tuyệt vời nhưng khó tin. Cô đã không có cảm giác gì trong suốt những năm khi chuyển lại vào thành phố lúc trước kể từ thức trong thành phố. Cô ngồi trên bậc tam cấp trong khi Garrett bắt đầu những bước đi.

Vài giây sau, anh nhìn cô, duỗi thẳng đôi chân dài rậm rạp. Anh uống một ngụm bia rồi thì dài thalam.

“Không có gì tuyệt vời đâu.”

Sarah muốn nghĩ rằng thế này không thể, dù trong hoàn cảnh khác, nhưng đây thì sự khác biệt là thiên nhiên. Cô chỉ thấy ra âm thanh coi như tình, còn anh xoay đầu nhìn cô khi lấy chai bia xuống.

“Thật sáng nay cô vào thành phố làm gì vậy? Cô cần mua thứ gì sao? Lúc nào tôi cần có thể ra thành phố mua đồ.”

Ngạc nhiên trước sự quan tâm của anh, cô lắc đầu. “Tôi chỉ cần mua sách và vài quyển sách thôi. Tôi đã làm rời chúng khi bận rộn ngoài kia trên công.”

“Xin lỗi, tôi thậm chí không nhìn thấy quyển sách đó. Lúc này tôi chỉ chú tâm vào cô.”

“Không sao đâu. Có thể vài ngày nữa tôi sẽ mua vài quyển khác. Đó là nếu như tôi có thể tìm kiếm nhà của anh.”

Garrett vỗ tay ra, đứng lên bàn tay cô trên bậc tam cấp. “Cô sẽ ổn thôi mà.”

Khi anh làm thế, Sarah liền đứng dậy và rời tay khỏi anh. Cô đứng tay lên đùi, nắm chặt ngón tay. Cô cố hình dung xem vào một ngày nào đó, mình sẽ phải làm gì để anh nhìn thấy cô. Cô sẽ khuyến khích, tán tỉnh và mỉm cười vui vẻ với anh chứ?

Vì cảm thấy hơi xấu hổ vì mình đang ở đây mà không thể làm được gì. Một ngày qua, Sarah bắt đầu nghĩ về việc này. Vì vậy cô, anh có thể nghĩ là “tránh né”. Nhưng vì cô tránh né nên không thể chạm đến anh được, lo lắng rằng anh sẽ thay đổi cảm giác. Có lẽ lúc cô không thể nhìn thấy anh nữa lúc trước ra sao...

Mày có thể nói rằng anh, Sarah. Mày đã bị chính anh nhìn mình tin tưởng cảm giác, thì xui xẻo.

Cô không nói ra nh ng nh ng i u ó v n gào thét trong u cho n khi cô g t chúng sang m t bên.

Và gi cô l i ang ng i c nh m t ng i xa l . M t ng i cô ch a t ng g p, ch ng bi t gì v anh ta và c ng không h tin t ng. Cô ch bi t anh ta ang trong giai o n d ng th ng sau khi b trúng n. N u ng i cô ã tin t ng có th làm ra nh ng vi c quá m c kh ng khi p kia, thì làm sao cô có th tin r ng m t ng i hoàn toàn xa l s không làm i u t ng t ?